

Sosyalist Eşitlik Partisi İlkeler Bildirisi

SEP'in Kuruluş Kongresi tarafından Kabul Edilmiştir

3-9 Ağustos 2008

© 2008 Sosyalist Eşitlik Partisi

Sosyalist Eşitlik Partisi

İlkeler Bildirisi

SEP'in Kuruluş Kongresi tarafından Kabul Edilmiştir

3-9 Ağustos 2008

Sosyalist Eşitlik Partisi'nin Dünya Görevleri

1. Sosyalist Eşitlik Partisi (SEP), Lev Trotskiy tarafından 1938 yılında kurulan Sosyalist Devrimin Dünya Partisi, Dördüncü Enternasyonal'in Uluslararası Komitesi ile dayanışma içindedir ve onun siyasi otoritesini kabul eder. SEP'in ilkeleri 20. Yüzyılın devrimci kabarıklarının temel deneyimlerini ve bunlara karşılık gelen dünya sosyalist devriminin programı için Marksistler tarafından verilen mücadeleyi bünyesinde bir araya getirir. Kitlelerin bilinçli siyasi mücadeleye güçlü bir biçimde girmelerini ifade eden sosyalist devrim, dünya tarihinde insanlığın toplumsal örgütlenmesinin en büyük ve en ilerici dönüşümünün –sınıflı toplumun ve dolayısıyla insanın insan tarafından sömürülmesinin sona erdirilmesinin-habercisidir. Böylesi muazzam bir dönüşüm bütün bir tarihsel dönemin eseridir. SEP'in ilkeleri, 1914 yılında I. Dünya Savaşı'nın patlak vermesiyle açılan, bunu kısa bir süre sonra 1917 Ekim Devriminde iktidarın Rus işçi sınıfı tarafından fethedilmesinin izlediği bu dönemin deneyimlerinden türetilmiştir ve zorunlu olarak bu deneyimlere göndermede bulunmaktadır.

2. SEP'in aynı çizgide yer aldığı Dördüncü Enternasyonal, Lev Trotskiy önderliğindeki Marksist enternasyonalistler tarafından, Sovyetler Birliği'nin bürokratik yozlaşmasına ve Stalin'in ve suç ortaklarının başında yer aldıkları diktatörlük rejiminin dünya sosyalist devriminin programına ihanetine karşı, yorgunluk nedir bilmeksizin verilen mücadeleden doğdu. En sonunda, 1991 yılında, SSCB'nin dağılmasına neden olan bu ihanetin siyasi kaynağı, Stalinist rejim tarafından enternasyonalizmin yerine milliyetçiliğin geçirilmiş olmasıydı.

3. Sosyalist devrim kapsamı bakımından uluslararasıdır. Trotskiy'in yazdığı gibi, "Sosyalist devrim ulusal arenada başlar, uluslararası arenada gelişir, dünya arenasında tamamlanır. Böylece sosyalist

devrim, kelimenin daha yeni ve daha geniş anlamında da sürekli bir devrim haline gelir: sosyalist devrim, ancak yeni toplumun gezegenimizin bütününde nihai zafere ulaşmasıyla tamamlanacaktır." Dördüncü Enternasyonal'in, SEP'in programını ve siyasi kimliğini öncelikli olarak tanımlayan bu temel ilkesi, Stalinist "tek ülkede sosyalizm teorisi"ne karşı verilen mücadele içinde şekillendirildi. İşçi sınıfının stratejisi bütün ülkelerde olduğu gibi, Amerika Birleşik Devletleri'nde de dünya koşullarının tahlilinden türemelidir. Ulusal programların çağı I. Dünya Savaşı'nın patlak vermesiyle birlikte sona ermiştir. Yaklaşık bir yüzyıl sonra, dünya ekonomisinin gösterdiği devasa büyüme ve küresel bütünleşme göz önünde bulundurulduğunda, dünyanın içinde bulunduğu ekonomik koşullar ve emperyalistler ve kapitalistler arası çekişmelerin yol açtığı zorunluluklar, ulusal yaşamın temel belirleyicileri konumundadır. Dolayısıyla, Trotskiy'in açıkladığı gibi, "proletaryanın ulusal yönelimi ancak bir dünya yöneliminden doğabilir ve doğmalıdır; bunun tersi değil."

4. İşçi sınıfının devrimci mücadeleleri ilk olarak nerede -ister Kuzey Amerika, Güney Amerika, Avrupa isterse de Afrika, Asya ya da Güneydoğu Asya Adaları'nda gelişmiş veya daha az gelişmiş bir kapitalist ülkede- patlak verirse versin, bu büyük toplumsal yangın kaçınılmaz bir biçimde küresel boyutlar alacaktır. Sosyalist devrim ulusal bir çerçeve içinde tamamlanamayacaktır ve tamamlanamaz. Sosyalist devrim, Trotskiy'in Sürekli Devrim Teorisinde öngördüğü gibi dünya arenasında tamamlanacaktır.

5. Sosyalist Eşitlik Partisi'nin programı, modern kapitalist toplumda önde gelen ve belirleyici uluslararası devrimci güç olan işçi sınıfının çıkarlarını dile getirmektedir. SEP'in başlıca görevi Amerikan işçilerinin uluslararası sosyalizmin programına desteğini kazanmaktır. SEP, bu program temelinde işçi sınıfını Amerika Birleşik Devletleri'nde siyasi iktidarı almak ve bir işçi devleti kurmak için birleştirmeye ve seferber etmeye çalışır. SEP, bu yolla, gerçek

anlamda demokratik, eşitlikçi ve sosyalist bir toplumun gelişimi için gerekli olan nesnel koşulları yaratacaktır. Bu hedefler, ancak amacı bütün ülkelerin işçilerinin küresel birliğini sağlamak ve Dünya Birleşik Sosyalist Devletleri'nin yaratılması olan uluslararası bir stratejinin çerçevesi içinde gerçekleştirilebilir.

Kapitalizmin Krizi

6. Kapitalizm ve onun ekonomik temelleri üzerinde gelişen emperyalist sistem, modern dünyadaki insan yoksulluğunun, sömürünün, şiddetin ve çekilen ıstırapların başlıca nedenidir. Bir sosyoekonomik örgütlenme sistemi olarak kapitalizm, tarihsel olarak ilerici rolünü çok uzun zaman önce tüketti. Yirminci yüzyılın –iki dünya savaşıyla, sayısız “yerel” çatışmayla, Nazizm kâbusuyla ve diğer biçimlerdeki asker-polis diktatörlükleriyle, patlak veren soykırım ve toplumsal pogromlarıyla- kanlı tarihi, kapitalist sisteme yöneltilmiş, cevaplandırılması mümkün olmayan bir suçlamadır. Kapitalist-esinli şiddetin yaşamına mal olduğu kurbanların sayısı yüz milyonları bulmaktadır. Bu sayı bütün kıtalarda amansız bir yoksulluk ve bu yoksulluğun neden olduğu ıstırap ve sıkıntılar içinde yaşayan halk kitlelerini kapsamamaktadır.

7. Mevcut üretici güçlerin erişmiş olduğu devasa boyutlar ve teknolojiye sağlanmış olan olağanüstü gelişmeler yalnızca yoksulluğu ortadan kaldırmak için değil, fakat aynı zamanda her insana gezegende yüksek bir yaşam standardı sağlamak için de fazlasıyla yetecek düzeye ulaşmış durumdadır. Bu eşi görülmemiş maddi zenginlik içinde, kültürün de hızla geliyor *olması* gerekirdi. Ama bunun yerine işçi sınıfının yaşam koşulları kötüleşiyor; perspektiften ve gelecek umudundan yoksun bırakılmış insan kültürü derin kriz içinde. Olan ile olması gereken arasındaki bu çelişkinin kaynağı, üretim araçlarının özel mülkiyetine ve dünyanın irrasyonel bir biçimde ulus-devletlere bölünmesine dayanan, küresel ekonomik sistemdir.

8. İşçi sınıfının yaşam standartlarını yükseltmek ve önemli toplumsal sorunları ele almak için gösterilen bütün çabalar, üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin, kapitalist piyasa anarşisinin, kâr sisteminin ekonomik gerekliliklerinin ve son olarak, fakat aynı derecede önemli olan, egemen sınıfın kendi doymak bilmez açgözlülüğünün ve çılgınca para tutkusunun engeliyle karşılaşmaktadır. Kapitalist piyasanın, kaynak tahsisini en iyi biçimde sağladığı ve toplumsal ihtiyaçların en akılcı arabulucusu olduğu iddiası, son on yıl boyunca ardı arkası kesilmeyen spekülâtif skandalların ve dünya ekonomik sistemini temellerinden sarsan milyarlarca dolarlık iflaslar dizisinin ortasında bütün itibarını yitirmiştir. “Yasal” mali işlemlerle, ağır dolandırıcılık arasındaki ayırım çizgileri nereyse görünmez hale gelecek kadar silikleşmiş durumdadır. Kişisel servet birikiminin üretimden ve gerçek değer yaratılmasından koparılması kapitalist sistemin genel çürüyüşünün bir ifadesidir.

9. Kâr sistemi ile insanlığın varlığını sürdürebilmesi arasındaki uzlaşmaz çelişki, sözcüğün tam anlamıyla en tehlikeli ifadesini küresel ısınma ve doğal çevre krizinde bulmaktadır. Bu krizin

nedeni, burjuva medyası tarafından yanlış bir biçimde iddia edildiği gibi nüfus artışında yatmamaktadır. Ne de –gelişimleri insan uygarlığının ileriye doğru gitmesi için kritik öneme sahip olan-bilim ve teknolojinin yol açtığı bir sonuçtur; tam aksine bunların irrasyonel ve köhnemiş bir ekonomik sistem tarafından kötüye kullanılmasının sonucudur. Giderek daha kritik bir hal alan iklim değişimi sorununa ve diğer çevre sorunlarına, kâr sisteminin çerçevesi içinde gerçek bir çözüm bulunmasının olanaksızlığı, burjuva politikacılarının –çevreye karşı duyarlı olduğunu öne sürenlerinin bile- inkâr ettikleri “uygunsuz bir gerçek”tir. Bütün bilimsel kanıtlar, felaketi önlemek için sera gazlarında yapılması gereken indirimlerin, dünya ekonomisinin–gezegenin doğal çevresinin artık ne kâr güdüsü ne de yıkıcı ulusal çıkarların elinde rehine olarak tutulmayacağı- sosyalist temelde yeniden örgütlenmesinden başka bir yolla sağlanamayacağına işaret etmektedir.

10. Yayılmakta olan ekonomik krizin ve işçi sınıfının toplumsal konumunun giderek kötüleşmesinin çözümü kapitalizmin reform edilmesinde yatmamaktadır, çünkü kapitalizm reformlarla düzeltilemez. Bu kriz *sistemik* ve *tarihsel* bir karaktere sahiptir. Feodalizmin yerini kapitalizme bırakması gibi, kapitalizm de yerini sosyalizme bırakmalıdır. Kilit sanayi kaynakları, finansal, teknolojik ve doğal kaynaklar kapitalist piyasa ve özel mülkiyetin alanından çıkarılmalı, topluma aktarılmalı ve işçi sınıfının demokratik gözetim ve denetimi altına sokulmalıdır. Ekonomik yaşamın kapitalist değer yasası temelinde örgütlenmesinin yerine, amacı toplumsal ihtiyaçların karşılanması olan, demokratik ekonomik planlama temelinde, sosyalist yeniden örgütlenmesi geçirilmelidir.

Emperyalizm ve Savaş

11. Ekonomik sistem, sanayi ve finansın ulus-ötesi şirketler tarafından yönetildiği koşullarda, küresel ölçekte işlerken, kapitalizm bir ulus-devletler sistemine çakılı kalmayı sürdürmektedir. Ulus-devlet, son tahlilde, her bir ülkenin egemen sınıfının dünya sahnesinde kendi çıkarlarının peşinden koştuğu bir harekât üssü görevi görmektedir. En başta Amerika Birleşik Devletleri olmak üzere başlıca emperyalist devletlerin jeopolitik egemenlik, etki alanları, yaşamsal öneme sahip kaynakların kontrolü ve ucuz emek gücüne erişim sağlamaya yönelik dizginlenemez yönelişleri, kaçınılmaz bir biçimde savaşa yol açmaktadır. Bush yönetimi tarafından 2002 yılında -1946 Nürnberg savaş suçları mahkemesinde oluşturulmuş hukuksal içtihadı aykırı biçimde- gündeme getirilen “önleyici savaş” doktrini, savaşı bir politika aracı olarak meşrulaştırmakta ve sonu olmayan ve giderek tırmanan şiddet için zemin hazırlamaktadır.

12. Sosyalist Eşitlik Partisi, “Teröre karşı Savaş”, Amerikan şirketler ve finans kuruluşları dünyasının seçkinleri tarafından, küresel emellerini gerçekleştirmek için askeri şiddet kullanmak amacıyla ortaya atılmış sahte bir bahane olarak kesin bir biçimde reddetmektedir. Hükümet ve medya, Amerika Birleşik Devletleri'nin sömürgeci tahakküme karşı mücadele içinde oluşmuş olan devrimci kökenlerini unutarak, ülkelerinin yabancı ordular tarafından işgal

edilmesine karşı direnen herkesi “terörist” olarak damgalamaktadır. SEP, bu emperyalist güdümlü kara çalmaya şiddetle karşı çıkar ve insanların yeni-sömürgeci işgalcilerle karşı kendilerini, evlerini ve ülkelerini savunma temel haklarını savunur. Bu ilkeli tutum, SEP’in hem işgal altındaki ülkelerde hem de dünyanın herhangi bir bölgesinde masum sivilleri hedef alan şiddet eylemlerine karşı çıkışını azaltmaz. Meşru bir biçimde terörist olarak tanımlanabilecek bu tür eylemler, siyasi olarak gerici niteliktedir. Masum sivillerin öldürülmesi halk arasında öfkeye, şaşkınlığa ve kafa karışıklığına neden olur. İşgal altındaki ülkede mezhepler ve topluluklar arasındaki ayrılıkları derinleştirir. Terör, uluslararası düzeyde uygulandığında işçi sınıfının birlik mücadelesini zayıflatır ve ABD’de düzenin kurumları içinde savaşa başvurmayı haklı göstermek ve meşru hale getirmek için bu tür olayları fırsat olarak gören unsurların elini güçlendirir.

13. SEP, Irak’taki ve Afganistan’daki bütün ABD askeri güçlerinin derhal geri çekilmesini talep eder; Beyaz Saray ve Pentagon tarafından şu ya da bu nedenle ABD emperyalizminin küresel çıkarlarının önünde duran engeller olarak görülen İran’a ve diğer ülkelere yönelik tehditlere son verilmesi çağrısı yapar. SEP, ABD militarizmine ve onun savaş planlarına karşı en geniş kitlesel protestoları teşvik eder ve destekler. Ama savaşın nedenleri toplumun ekonomik yapısının ve siyasi olarak ulus devletlere bölünmüş olmasının içinde saklı olduğundan, emperyalist militarizme ve savaşa karşı mücadele ancak işçi sınıfını uluslararası devrimci bir strateji ve program temelinde seferber edebildiği ölçüde başarılı olabilir.

Kapitalist Devlet ve Demokrasi

14. Sosyalist politikaların uygulamaya konmasının başlıca önkoşulu siyasi iktidarın işçi sınıfı tarafından fethedilmesi ve bir işçi devletinin kurulmasıdır. İşçi sınıfı iktidar mücadelesinde bütün demokratik ve yasal hakları kullanmak zorunda olmakla birlikte, engin tarihsel deneyim, toplumun sosyalist yeniden örgütlenmesini burjuva demokrasisinin ve kapitalist devletin mevcut kurumlarının çizdiği çerçeve içinde sağlayamayacağını ortaya koymuştur. Devletin, sınıf egemenliğinin bir aracı olarak “yalnızca silahlı adamlardan değil, fakat aynı zamanda maddi eklentilerinden, hapishanelerinden ve her türlü ceza kurumundan da” (Engels) oluştuğunu belirten klasik Marksist tanımı, bugün bir yüzyıl öncesinde olduğundan bile daha doğrudur. Devlet, reformistlerin her zaman öne sürdükleri gibi, toplumsal çatışmanın tarafsız bir arabulucusu değildir. Bizzat devletin varlığı toplumun uzlaşmaz karşıtlık içindeki sınıflara bölünmüş olduğuna tanıklık etmektedir. Burjuva devlet, kapitalist sınıfın siyasi diktatörlüğünü sürdüren bir araçtır. Hatta burjuvazi, temel sınıf çıkarlarına yönelik (Yargıtay Hâkimi Oliver Wendell Holmes’un ifadesiyle) “açık ve mevcut bir tehlike” algıladığı zaman temel anayasal güvenceleri ve usulleri bir kenara itme hakkını hukuksal olarak saklı tutmaktadır.

15. Günümüzün Amerikan devleti, Amerika Birleşik Devletleri içinde egemenliğini meşrulaştırmak ve dünyanın dört bir yanında şiddete başvurmasını haklı göstermek için bir yandan demokratik

retoriği kullanırken, diğer yandan elinde benzeri görülmemiş genişlikte bir baskıcı mekanizmalar setini tutmaktadır: iki milyondan fazla insanın parmaklıkların arkasında tutulduğu, dünya üzerindeki en büyük boyutlu hapishane sistemi; çok büyük ve aşırı derecede silahlandırılmış bir polis gücü; her yıl 14 milyon tutuklamanın davasını gören ve idam cezası verme yetkisine sahip olan bir hukuk sistemi; son derece güçlü ve savurganca finanse edilen, militaristçe ve anti-demokratik düşüncelerle dolu bir askeri güç ve casusluk yapma ve insanların özel yaşamlarını gözetleme konularında olağanüstü yetkilerle donatılmış, muazzam bir “ulusal güvenlik” aygıtı. Amerikan halkının bütün bu kurumlar üzerinde, kesinlikle hiçbir etkin gözetim veya denetim gücü bulunmamaktadır. İşkence devlet politikası haline getirildi, *habeas corpus* [hzar emri hakkı - gözaltındaki kişinin suçunun tespiti için mahkemeye çıkarılmasını sağlayan emir - ç.n.] büyük ölçüde kısıtlandı ve devlet, Amerika Birleşik Devletleri’ndeki devlet hapishanelerine ek olarak, kimliği belirsiz kişilerin, “düşman savaşçılar” addedilenlerin kaybedildikleri, gizli hapishanelerden oluşan bir uluslararası gulag [Rusça, “Devlet Kampları Yüksek Yönetimi”nin baş harflerinden oluşan bir kısaltma. SSCB’de milyonlarca insanın çok ağır koşullar altında çalıştırıldığı kamplara verilen ad - ç.n.] ağına sahip.

16. Daha önceki bir tarihsel dönemde oluşturulmuş olan demokratik haklar büyük ölçüde erozyona uğratıldı. Lincoln’ün “halkın, halk tarafından ve halk için yönetildiği” bir hükümeti öngören demokratik anlayışı, uzun zaman önce yozlaştırılarak, zenginlerin, zenginler tarafından ve zenginler için yönetimi haline getirilmiş durumda. Oy verme hakkı, seçim kampanyalarını büyük şirketlerce desteklenen iki büyük siyasi partinin tekellerinde tutmalarını güvence altına alan, kurumsallaştırılmış bir partiler üstü “iki-partili” sistem tarafından düzenlenen bir siyasi süreç içinde, çok az anlam taşımaktadır. Var olan seçim sistemi Demokratlara ve Cumhuriyetçilere karşı çıkan partilerin seçime etkili bir biçimde katılmalarına olanak vermemektedir. Oy pusulalarında yer almayı düzenleyen yasalar, iki parti diktatörlüğüne yönelik meydan okumaları önleyecek şekilde tasarlanmıştır. Aynı şekilde, büyük medya kuruluşları güçlü dev şirketlerin çıkarları tarafından yönlendirildikleri zaman, basın özgürlüğü de çok az anlam ifade etmektedir. Üstelik alternatif düşüncelerin duyulması olasılığını yaratmış olan internetin giderek daha fazla sertleşen düzenlemelere tâbi tutulacağına dair çok sayıda işaret ortaya çıkmış durumdadır.

İşçilerin İktidarı için Mücadele

17. Demokratik hakların savunulması, sosyalizm için verilen mücadeleye kopmaz bir biçimde bağlıdır. Demokrasi olmadan sosyalizm olamayacağı gibi, sosyalizm olmadan da demokrasi olmayacaktır. Ekonomik eşitlik olmadan, siyasi eşitlik olanaksızdır. Savaşa karşı mücadele gibi, demokratik hakları savunmak ve genişletmek de, işçi sınıfının devlet iktidarını fethetmek için sosyalist bir program temelinde bağımsız siyasi seferberliğini gerektirmektedir.

18. İşçilerin iktidarının kurulması, burjuva devletin var olan kurumlarına sosyalist adayların seçilmesinden çok daha fazlasını

gerektirir. Bir işçi hükümetinin temellerini atabilmek için gerçek katılımcı demokrasinin –devrimci kitle mücadelelerinin içinden yükselen ve toplumun işçi sınıfı çoğunluğunu temsil eden- yeni biçimlerinin ve yapılarının geliştirilmesi; yani, işçilerin işçiler tarafından ve işçiler için yönetildiği bir hükümet gerekir. Böyle bir hükümetin politikası, ekonomik yaşamın sosyalist dönüşümü için esas olan önlemleri uygulamaya koyarken, işçi sınıfının karar alma süreçlerine demokratik katılımının ve bunlar üzerindeki denetiminin muazzam bir biçimde genişletilmesini teşvik edecek ve aktif olarak destekleyecektir. Demokratik süreçleri kısıtlayan ya da halka karşı komplo merkezleri olarak çalışan mevcut (emperyal Başkanlık, düzenli ordu ve ulusal-güvenlik aygıtı gibi) kuruluşların lağvedilmesinden yana olacaktır. Kitlelerin kendileri tarafından kararlaştırılacak olan bu ve bunun gibi zorunlu olan diğer köklü demokratik değişiklikler, ancak sosyalist bilinçle donatılmış işçi sınıfının kitlesel seferberliğinin sağlanmasıyla mümkün olabilir.

İşçi Sınıfının Siyasi Bağımsızlığı

19. İktidar için verilen mücadele işçi sınıfının kapitalist sınıfın partilerinden, siyasi temsilcilerinden ve aracı sınırlarından koşulsuz siyasi bağımsızlığını gerektirir. İşçi sınıfı, elleri diğer sınıf çıkarlarının siyasi temsilcilerine verdiği ve onu siyasi olarak güçsüzleştiren ödünlerle bağlı bir haldeyken, sosyalist bir programı uygulamaya koymak şöyle dursun, iktidara bile gelemeyiz. Bu, her şeyden önce Demokrat Parti'nin Cumhuriyetçi Parti'ye kıyasla bir "ehven-i şer"i temsil ettiğine dair eskimiş ve sahte efsanenin tereddütsüz bir biçimde reddedilmesi anlamına gelmektedir. İşçi sınıfının–kökenleri İç Savaş öncesi dönemin köle sahibi sınıfına uzanan- bu gerici kapitalist partiye olan bağlılığı, Amerika Birleşik Devletleri'nde emek hareketinin tarihsel olarak Aşıl topuğu olmuştur. İşçi hareketinin sahip olduğu, şiddetli sınıf çatışması ve endüstriyel militanlık geleneğine karşı, Demokrat Parti'ye olan –sendika bürokrasisi, Komünist Parti'nin Stalinistleri ve sayısız orta sınıf siyasi eğilimin on yıllar boyunca destekledikleri- bağımlılığı, işçi sınıfının kendi sınıf programı için, kendi bayrağı altında mücadele ettiği, bağımsız ve siyasi sınıf bilincine sahip bir hareketinin gelişmesinin önünü fiilen tıkamıştır. Sosyalist Eşitlik Partisi'nin önünde duran devasa siyasi sorumluluklar arasında, işçi sınıfının Demokratik Parti'den ve bir bütün olarak iki parti sisteminden kalıcı ve geri döndürülemez bir kopuş gerçekleştirmesini savunmak, teşvik etmek ve desteklemek de yer almaktadır.

20. Bununla birlikte, SEP'in Demokrat ve Cumhuriyetçi partilere olan muhalefeti, bu iki düzen partisine karşı siyasi muhalif olarak ortaya çıkabilecek herhangi bir güce, programı her ne olursa olsun destek vermek gerektiği anlamına gelmemektedir. Amerika Birleşik Devletleri'nde, Demokratlara ve Cumhuriyetçilere karşı, işçi sınıfının çıkarları açısından gerçek bir siyasi ve *programatik* bir alternatif önermeden, iki parti sistemine yönelik yaygın hoşnutsuzluğa seslenen, üçüncü "protesto" partilerinin uzun bir tarihi vardır. Geçtiğimiz yıllarda Ross Perot'nun, azımsanamayacak bir destek sağlayan Reform Partisi hareketi, yeterli mali kaynakların ve medya ilgisinin olduğu bir ortamda, kitlesel hoşnutsuzluğun nasıl burjuvazi

tarafından manipüle edilebildiğine ve siyasi olarak etkisiz hale getirilebildiğine dair bir örnek oluşturmaktadır. Birkaç ulusal seçime, çok sayıda eyalet seçimine ve yerel seçime katılmış olan Yeşil Parti'ye gelince, bu parti, orta sınıfın çeşitli katmanları adına, var olan toplumda –öncelikli olarak çevreyle ilgili konular alanında- sınırlı reformların yapılmasını savunan bir örgüttür. Yeşil Parti'nin siyasi yandaşlarının birçoğu Demokrat Parti'nin içinde veya çeperinde faaliyet yürütmektedirler. Ayrıca, Amerika Birleşik Devletleri'nin sınırlarının ötesinde, diğer ülkelerdeki Yeşil politikacılar burjuva hükümetlerinin içinde yer almakta ve kapitalist devlete değerli hizmetler vermektedirler.

21. SEP, siyasi eğilimlerin değerlendirilmesinde belirleyici kıstasın bu eğilimlerin şu ya da bu sorun üzerindeki dönemsel tutumları değil, *tarihleri, programları, perspektifleri ve sınıf* temelleri ve yönelişleri olduğunu düşünmektedir. Tarih işçi sınıfının, seçim sandığında geçici kazanımlar elde etmek adına, işçilerin en temel siyasi, toplumsal ve ekonomik çıkarlarını kurban ettikleri seçim ittifakları kurulması yoluyla, siyasi bir çıkmaz sokağa sürüklendiği sayısız örnekle doludur. 1930'lu yıllarda Stalinistler ve Sosyal Demokrat partiler tarafından oluşturulan "Halk Cephesi" ittifakları, tarihsel ve uzun dönemli çıkarların, geniş tabanlı, çok sınıflı ve dolayısıyla içinde uzlaşmaz toplumsal çıkarların yer aldığı, güç kaybına neden olan koalisyonlar oluşturmanın peşinde, dar görüşlü ve haince bir yaklaşımla kurban edilmesinin sonuçlarının en trajik örneklerini sunmaktadır.

Oportünizme Karşı

22. Sosyalist Eşitlik Partisi, bütün siyasi sorunlara yaklaşımında ve uygun taktikleri seçişinde, kapitalist sistemin doğasına hükmeden yasaların ve sınıflı toplumun siyasi dinamiklerinin bilimsel bir kavranışı ve tarihin derslerinin sistematik bir biçimde özümsemesi temelinde, işçi sınıfının temel çıkarlarını savunmaktadır. SEP'i, kısa vadeli taktik kazanımların peşinde işçi sınıfının uzun vadeli çıkarlarını gözden çıkaran oportünist politikalara karşısında uzlaşmaz bir konuma yerleştiren şey işte bu yaklaşımdır. Oportünistler ilkelere ihanetlerini birçok kez, "esneklikten yoksun" dogmaların esiri olmayan ve kendi pratiklerini, verili herhangi bir durumun gereklerine nasıl uyarlayacaklarını sezinleyebilen, gerçekçi politikacılar olduklarını iddia ederek savundular. Bu tür "gerçekçi" politikalar birçok kez –tam da yüzeysel, izlenimci, Marksist olmayan ve dolayısıyla nesnel koşulların ve sınıf mücadelesinin dinamiklerinin gerçekçi olmayan ve yanlış değerlendirmelerini temel aldıkları için- felaketlerin yaşanmasına neden oldular.

23. Ancak oportünizm salt bir entelektüel ve teorik hatanın ürünü değildir. Kapitalist toplumda önemli sosyoekonomik kökleri vardır ve işçi hareketi içinde, düşman sınıf güçlerinin baskısının bir ifadesi olarak gelişir. Oportünizmin -19. Yüzyılın sonlarında Alman Sosyal Demokrasisi içinde ortaya çıkan Bernstein'inkinden, 1920'lerde Bolşevik Parti içinde büyüyen Stalin'inkine ve 1950'lerin başlarında Dördüncü Enternasyonal içinde gelişen Pablo ve Mandel'inkinden, nihayet 1980'lerin ortalarında Britanya'daki İşçilerin Devrimci Partisi'nin DEUK'tan kopmasına neden olan

oportünizmine varıncaya kadar- bütün önemli dışa vurumlarının kökleri izlendiğinde, burjuva ve küçük burjuva toplumsal güçlerin işçi sınıfı üzerinde sahip oldukları etki gücüne ulaşılır. Revizyonizmin ve oportünist politikaların temelinde yatan neden ve taşıdıkları önem budur. Bu tür eğilimlere karşı mücadele etmek dikkatleri parti inşasından başka bir yere yönlendirmek değildir; bu mücadele işçi sınıfı içinde Marksizm için verilen kavganın en yüksek noktasıdır.

Sosyalist Bilinç ve Önderlik Krizi

24. Sosyalist Eşitlik Partisi, DEUK'la siyasi dayanışma içinde, devrimci sosyalist bilincin işçi sınıfı içinde kendiliğinden gelişmeyeceğine ilişkin –Bolşevik Parti'nin inşa edilmesi sırasında Lenin tarafından sistematik olarak geliştirilen ve Dördüncü Enternasyonal'in kurulması ve inşa edilmesi mücadelesi içinde Trotskiy tarafından ileriye doğru taşınan- klasik Marksist anlayışı savunur. Sosyalist bilinç tarihsel gelişmeye ve kapitalist üretim tarzının yasalarına yönelik bilimsel kavrayışı gerektirir. Bu bilginin ve kavrayışın işçi sınıfına götürülmesi gerekir ve bu Marksist hareketin temel görevidir. Lenin, *Ne Yapmalı?*'de, "Devrimci teori olmadan devrimci hareket olmaz" diye yazdığı zaman vurguladığı nokta tam olarak buydu. Devrimci partinin işçi hareketine Marksist teoriyi taşıma çabaları dışında kitlesel işçi sınıfı bilincinin ağır basan biçimi, Lenin tarafından işçi sınıfının "burjuva bilinci" olarak tanımlanan sendikal düzeyde kalacaktır. Devrimci bilinç için verilen mücadelenin, genellikle entelektüel ve Marksist "seçkinliğe" karşı yapılan demagojik saldırılar eşliğinde küçümsenmesi, gerici akademisyenlerin ve siyasi oportünistlerin sermayesidir.

25. Sosyalizmin zaferi –ve dolayısıyla insan uygarlığının varlığını sürdürmesi ve ileriye doğru gelişimi- Dördüncü Enternasyonal'in, Sosyalist Devrimin Dünya Partisi'nin, Marksist teorinin temelleri üzerinde inşasını gerektirir. Sosyalizm salt bilinç dışı bir tarihsel sürecin kaçınılmaz sonucu olarak gerçekleşmeyecektir. 20. Yüzyılın bütün tarihi, tarihsel maddeci determinizmin bir karikatürü olan ve Marx, Engels, Lenin ve Trotskiy'in çalışmalarında ortaya konan, bilgi, teori ve pratik arasındaki dinamik etkileşimle hiçbir ortak yanı bulunmayan bu tür kaderci "kaçınılmazcılığın" aleyhine tanıklık yapmaktadır. Kapitalizm 20. Yüzyılda, nesnel koşullar sosyalizm için yeterince olgunlaşmamış olduğu için değil, kitlesel işçi sınıfı partileri sosyalist devrim için "yeterli olmadıkları"ndan ayakta kalabildi. İşçi sınıfı tekrar ve tekrar destansı mücadeleler verdi. Ama bu mücadeleler Stalinistler, sosyal demokratlar, merkezçiler ve reformist örgütler tarafından yanlış yönlendirilerek, yenilgiyle sonuçlandı.

26. Kapitalizm bugün var olmaya, işçi sınıfının kendi örgütleri –kitlesel siyasi partileri ve sendikalar- eliyle uğratıldığı ihanetler nedeniyle devam edebilmektedir. "Bir bütün olarak dünyanın siyasi durumuna damgasını vuran, esas olarak proletaryanın önderliğinin tarihsel bunalımıdır." Lev Trotskiy'in Dördüncü Enternasyonal'in kuruluş belgesinin ilk satırını oluşturan bu sözcükler, çağdaş siyasi gerçekliğin bir tanımı olarak geçerliliğini bütünüyle korumaktadır. Bugün dünya üzerinde işçi sınıfını

devrimci mücadeleye davet etmek şöyle dursun, kendisini var olan dünya kapitalist düzeninin bir karşıtı olarak sunan tek bir kitlesel örgüt bulunmamaktadır. Bu, işçi sınıfının öfkesinin ve hoşnutsuzluğunun eski, siyasi olarak kemikleşmiş örgütler tarafından bastırıldığı, gerçeküstü bir ortam yarattı. Ama aynı zamanda Trotskiy'in Dördüncü Enternasyonal'in kuruluş belgesi olan *Geçiş Programı*'nda yazmış olduğu gibi: "Kitlelerin yönelimi ilk olarak bir yandan çürüten kapitalizmin nesnel koşulları ve ikinci olarak da eski işçi örgütlerinin haince politikaları tarafından belirlenmektedir. Bu etkenlerden belirleyici olanı, elbette ki ilkidir: tarihin yasaları bürokratik aygıttan güçlüdür."

Marksist Teori ve İşçi Sınıfı

27. Kapitalist sistemin çelişkileri işçi sınıfını, toplumun devrimci bir anlayışla yeniden örgütlenmesini gündeme getirecek olan mücadelelerin içine çekecektir. Bu mücadeleler nesnel olarak, üretici güçlerin küresel bütünleşmesinin ulaşmış olduğu gelişkin düzeyden kaynaklanan bir biçimde, açıkça uluslararası bir karaktere sahip olacaktır. Dolayısıyla modern çağın büyük stratejik görevi, belirleyici öneme sahip olan uluslararası devrimci güç olarak, bütün ülkelerin işçilerinin siyasi birliğini sağlamaktır.

28. Sosyalist Eşitlik Partisi faaliyetlerini yürütürken tarihin ve toplumun nesnel yasalarının, özellikle kapitalist üretim tarzının çelişkilerinde ifade edildikleri halleriyle tahlilini temel almaktadır. Felsefi maddeciliğe dayanan Marksizm, maddenin düşünceden önce geldiğini vurgular. Marx şöyle yazıyordu: "İdea, insan zihninde yansıtılmış ve düşünce biçimlerine tercüme edilmiş maddi dünyadan başka bir şey değildir." Maddi dünyayı ve onun düşüncedeki yansıma biçimlerini, değişmeyen nesnelere ve kavramların içsel olarak farklılaşmamış bir toplamı olarak değil, sürekli hareket halinde ve karşılıklı etkileşim içinde, antagonist ve farklı eğilimler taşıyan karmaşık bir süreç olarak gördüğünden, Marx'ın materyalizmi diyalektiktir.

29. SEP, işçi sınıfının ileri kesimleri içinde, tarihe yönelik bilimsel bir anlayışı, kapitalist üretim tarzının ve ortaya çıkmasına neden olduğu toplumsal ilişkilerin bir bilgisini ve bugünkü krizin gerçek doğasına ve dünya çapındaki tarihsel etkilerine ilişkin bir kavrayışı geliştirmek için çaba göstermektedir. SEP, nesnel bir tarihsel süreç eliyle yaratılan maddi toplumsal devrim potansiyelini, sınıf bilinçli ve özgüven sahibi bir siyasi harekete dönüştürmeye çalışmaktadır. SEP, tarihsel maddeci çözümleme yöntemini dünyadaki gelişmelere uygulayarak, dünya kapitalist krizinin şiddetleneceğini öngörmekte ve bunun yaratacağı sonuçlara karşı hazırlanmakta, olayların mantığını açığa çıkarmakta ve uygun siyasi tepkiyi –stratejik ve taktik olarak- formüle etmektedir. SEP, toplumun ilerici ve sosyalist dönüşümünün yalnızca siyasal bilince sahip işçi sınıfının *kitlesel mücadelesi* yoluyla sağlanabileceğini vurgulamaktadır. Yalıtılmış bireylerin, şiddete başvuran eylemleri asla işçi sınıfının kolektif mücadelesinin yerini tutamaz. Uzun siyasi deneyimin gösterdiği gibi, bireysel şiddet eylemleri sıklıkla provokatörler tarafından kışkırtılmakta ve devletin elini güçlendirmektedir.

30. SEP, her koşul altında temel devrimci sosyalist ilkeye bağlı kalır: *işçi sınıfına doğruyu söylemek*. Partinin programı siyasi gerçekliğin bilimsel ve nesnel bir değerlendirmesini temel almak zorundadır. Oportünizmin en sinsice biçimi, işçilerin gerçeğe hazır olmadığı, Marksistlerin mevcut kitlesel bilinç düzeyini –ya da daha doğrusu oportünistlerin öyle olduğunu düşündükleri bilinç düzeyini- çıkış noktaları olarak almaları ve programlarını kitlelerin saflarında var olan önyargılara ve kafa karışıklığına uyarlamaları gerektiğini söyleyerek, kendini haklı çalışmaya çıkaran biçimidir. Bu korkakça yaklaşım ilkeli devrimci politikanın anti-tezidir. Trotskiy 1938'de şöyle diyordu: "Program işçilerin geri kalmışlığını değil, işçi sınıfının nesnel görevlerini ifade etmelidir. İşçi sınıfının geri kalmışlığını değil, toplumu olduğu gibi yansıtmalıdır. İşte bu nedenle programımızda, en başta Amerika Birleşik Devletleri olmak üzere, kapitalist toplumun sosyal krizinin keskinliğini bir bütün olarak ifade etmeliyiz." Trotskiy şöyle devam ediyordu: "Partinin birincil sorumluluğu nesnel durumun açık, dürüst bir tablosunu ve bu durumdan kaynaklanan tarihsel görevleri, işçilerin bugün bunun için yeterince olgunlaşmış olup olmadığına bakmaksızın ortaya koymaktır. Görevlerimiz işçilerin düşünüş biçimine bağımlı değildir. Görev işçilerin düşünüş biçimini geliştirmektir. Programın formüle etmesi ve ileri işçilere sunması gereken şey işte budur." Bu sözler SEP'in yaklaşımını tam olarak ifade etmektedir.

Sendikaların İhaneti

31. Oportünistlerin işçilere gerçeği söylemekten geri durmaları, asıl olarak, her zaman, işçi sınıfının kapitalist sisteme itaatkâr kalmasını sağlayan eski gerici, bürokratikleşmiş ve tamamen korporatist nitelikteki sendikalara ve siyasi örgütlere siyasi paravana sağlama ve bunların otoritesini koruma çabalarıyla bağlantılıdır. SEP, oportünistlerin aksine, işçi sınıfının saflarında, emekçileri temsil etme iddiasındaki eski örgütlerin –Amerika Birleşik Devletleri'nde esas olarak sendikaların- doğasına ilişkin bir kavrayış geliştirmeyi hedeflemektedir. AFL-CIO ve onun hizipçi rakibi "Kazanmak için Değişim" ["Change to Win"] adlı koalisyon, kişisel gelirlerini, işçi sınıfının şirketlerce sömürülmesini kolaylaştırmada oynadıkları etkin ve bilinçli rolden sağlayan, azımsanamayacak sayıdaki bir orta-sınıf yöneticiler katmanı tarafından ve onların çıkarlarına hizmet etme üzere yönetilmektedir. Sendikalar geçtiğimiz çeyrek yüzyıl süresince grevlerin kırılmasında, ücretlerin düşürülmesinde, sosyal hakların ortadan kaldırılmasında, işten çıkarmalarda ve fabrikaların kapatılmasında önemli bir rol oynadılar. Bu süreçte, yaşanan üye kaybına rağmen sendikaların gelirleri ve yöneticilerinin maaşları artmaya devam etti. Üyelerinin yaşadığı sıkıntılardan yalıtılmış ve onlara yabancı bir halde olan; "aidatlarda check-off sistemi" [Sendika aidatının işverence işçi ücretinden kesilmesi ve sendikanın hesabına yatırılması sistemi-ç.n.] ve çalışma yasaları eliyle tabandan gelen protestolardan korunan sendikalar, şirketlere ve istihbarat örgütleri dâhil, kapitalist devlete binlerce ipe bağlıdılar. Sosyalist Eşitlik Partisi, işçi sınıfını temsil etmeyen bu çürümüş örgütlere karşı baş kaldırılması ve bu örgütlerden kopulması çağrısı yapar. Bu, işverenler ve sendika yöneticileri tarafından elbirliğiyle ezilen işçilere ulaşmak ve onlara yardımcı olmak için gerekli olduğu ölçüde, SEP'in bu örgütlerin içinde

çalışmaktan geri duracağı anlamına gelmez. Ancak SEP, böyle bir çalışmayı devrimci bir perspektif temelinde; her noktada, tabandaki işçilerin çıkarlarını gerçekten temsil eden ve demokratik denetime tabi olan–fabrika ve işyeri komiteleri gibi- yeni bağımsız örgütlerin oluşturulmasını savunarak yürütür.

Kimlik Politikasına Karşı Sınıfın Birliği

32. İşçi sınıfının birlik mücadelesini zayıflatmakta ve sınıf bilincini geriye götürmekte önemli bir rol oynayan bir başka oportünizm biçimi, "kimlik" politikasının –ulusal, etnik, ırksal, dilsel, dini, toplumsal cinsiyet ve cinsel ayrımların sınıf konumlarının üzerine çıkarılmasına dayanan- sayısız biçimlerinin ön plana çıkarılmasıdır. Sınıftan kimliğe doğru bu kayış, bütün emekçi insanların karşı karşıya oldukları, kökleri kapitalist sistemde bulunan zorlukların gerçek nedenlerinin anlaşılmasını pahasına yaşanmaktadır. En kötüsü, bu kayış sosyalist bir toplumda bütün insanlara, bu tür aşağılayıcı, insanlıktan çıkarıcı ve keyfi ayrımlar söz konusu olmadan, ücretsiz olarak sağlanacak olan eğitim kurumlarına, istihdama ve diğer "fırsatlara" erişim için, farklı "kimlikler" arasında rekabeti körüklemektedir. Pozitif ayrımcılık programları esas olarak görece küçük bir orta sınıf katmanına fayda sağlamaktadır. 1950'lerde ve 1960'larda Afrikalı Amerikalı kitlelerin tarihi sivil haklar hareketine egemen olmuş olan yasal ve toplumsal eşitlik talebi, hareketin siyasi odağında, kitlesel yoksulluğa karşı mücadelenin yerine, az sayıda insan için tercihli muamele ve ayrıcalıkları geçiren sınıfsal bir kayma yaşanması nedeniyle güç yitirdi. Demokrat Parti ve küçük burjuva kimlik politikası savunucularının saflarında yer alan müttefikleri tarafından desteklenen bu kayma, azınlık [siyahi, hispanik/Latin Amerikalı vb. – ç.n.] işçilerin geniş kitlelerinin yaşam koşulları üzerinde yıkıcı bir etki yarattı. SEP bütün insanlar için tam eşitlik talep eder ve onların demokratik haklarını tereddütsüzce savunur. Ulusal, etnik, ırksal ve dilsel miras veya toplumsal cinsiyet veya cinsel yönelim temelindeki bütün ayrımcılık biçimleri ortadan kaldırılmalıdır. SEP programının bu asli demokratik bileşenini, işçi sınıfının bütün kesimlerinin siyasi birliğini temel alan, sosyalizm yolunda verilen kavganın bağlamı içinde öne sürmektedir.

Göçmenlerin ve Amerikan Yerlilerinin Hakları İçin

33. Bu birliği sağlamanın başlıca önkoşullarından biri, Amerika Birleşik Devletleri'nde yaşayan göçmenlerin demokratik haklarının koşulsuz olarak savunulmasıdır. Sosyalist Eşitlik Partisi bütün ülkelerin işçilerinin arzu ettikleri yerde yaşama ve çalışma hakkına koşulsuz olarak sahip olmalarından yanadır. Bizler şu anda sayıları 12 milyon ya da daha fazla olan ve belgesiz ya da "yasadışı" olarak sınıflandırılanlar dâhil, bütün göçmenlere tüm demokratik ve yurttaşlık haklarının eksiksiz olarak tanınmasını talep ediyoruz. Ayrıca, Sosyalist Eşitlik Partisi, yürekler acısı yaşam koşulları Amerikan kapitalizminin kan emicilikle kıtasal güç haline gelişinin mirası olan Amerikan Yerlilerinin içinde buldukları kötü durumla yakından ilgilenmektedir. Amerikan demokrasisinin, Kuzey Amerika kıtasında evvelce yaşamakta olan insanlara karşı işlenmiş olan suçların geniş kapsamlı etkilerini geçiştirip üzerini örtmeye çalışan

anlatımlar iki yüzünlükte doldur. İşlenmiş olan bu suçların toplumsal sonuçları –aşırı yoksulluk, ulusal ortalamanın 20 yıl altında bir yaşam beklentisi, yeterli konut bulunmaması ve Amerikan Yerlilerine ayrılmış olan bölgelerin ve Yerli topluluklarının sosyal ihtiyaçlarının hükümet kuruluşlarınca genel olarak ihmal edilmesi- bugün de sürüp gitmektedir.

Korumacılık ve “Serbest Ticaret”e Karşı Sosyalist Politikalar

34. Ulusal şovenler tarafından öne sürülen ve sendikalar tarafından istisnasız bir biçimde desteklenen, Amerika Birleşik Devletleri’nde yaşanan iş kayıplarına cevabın korumacılıkta bulunabileceği iddiası yanlıştır. Pratik bir konu olarak, küreselleşme çağında ekonomik milliyetçiliğe geri dönüş mümkün değildir. Aynı zamanda, ulus-ötesi tekellerin işportacılarının “serbest ticaret” yakarıları, tıpkı “özgürlüğe” düzdükleri diğer övgüler gibi bir sahtekârlıktır. SEP ne korumacılığı ne de “serbest ticaret” savunmakta, fakat bunun yerine üretici güçlerin toplumsal mülkiyeti, ulusal sınırların kaldırılması ve planlı, rasyonel olarak bütünleşmiş bir küresel ekonominin yaratılması için mücadele etmektedir. Gönüllülük temelinde bir Kuzey, Orta ve Güney Amerika Birleşik Sosyalist Federasyonu’nun kurulması, bu amaca ulaşma yolunda atılacak büyük bir adım olacaktır.

Demokratik Merkeziyetçilik

35. İşçi sınıfının devrimci mücadelesi örgütü gerektirir ve disiplin olmadan örgüt olmaz. Ancak devrimci mücadele için gerekli olan disiplin bürokratik bir biçimde, yukarıdan dayatılamaz. Disiplinin ilkeler ve program üzerinde özgürce sağlanmış bir fikir birliği temelinde geliştirilmesi gerekir. Bu inanç ifadesini, Sosyalist Eşitlik Partisi’nin *demokratik merkeziyetçiliğin* ilkelerini temel alan örgütsel yapısında bulmaktadır. Politikanın ve uygun taktiklerin formülasyonunda parti içinde tam demokrasi egemen olmalıdır. SEP’in politikaları ve faaliyetleri üzerine yapılan iç tartışmalarda, parti tüzüğü’nün öngördüklerinin dışında hiçbir sınırlama getirilmemektedir. Önderler üyeler tarafından seçilir ve eleştiriye ve denetime tabidirler. Önderlik içinde yer almaya aday olup eleştiriye tahammül edemeyenler, Amerika Birleşik Devletleri’nde Trotskist hareketin kurucusu olan James P. Cannon’ı şu sözleri üzerinde etraflıca düşünmelidirler: “Gerçek, dürüst olduğu sürece hiç kimseye zarar vermez.” Ancak politikanın formülasyonu nasıl en geniş tartışmayı ve açık ve dürüst eleştiriye gerektiriyorsa, uygulamaya konması da en katı disiplini talep eder. Parti içinde demokratik olarak alınan kararlar bütün üyeler için bağlayıcı niteliktedir. Alınan kararların uygulanmasında bu temel merkeziyetçilik unsuruna karşı çıkanlar, disiplin talebini bireysel özgürlüklerinin ihlal edilmesi olarak görenler devrimci sosyalist değil, sınıf mücadelesinin gereksinimlerini ve taleplerini anlamayan anarşist bireycilerdir.

Sınıf Bilinci, Kültür ve Dünya Sosyalist Web Sitesi

36. Sosyalizm yolunda verilen mücadele Amerika Birleşik Devletleri’nde ve uluslararası düzeyde işçi hareketinin siyasi,

entelektüel ve kültürel alanlarda muazzam bir gelişim göstermesini talep etmektedir. Pragmatik ve oportünist politikaların uygulayıcılarının aksine SEP, ancak en yüksek teorik düzeyde çalışan bir hareketin işçi sınıfını kendi bayrağı altında toplayabileceğine, onu kapitalizme karşı mücadeleye ve bunun da ötesinde sosyalist bir toplumun inşasına hazırlayabileceğine inanmaktadır. Burjuva politikacıları işçi sınıfını kendi düşünsel olarak yozlaşmış düzeylerine doğru çekmeye çalışırlarken, SEP işçi sınıfını, tarihsel görevlerinin gerektirdiği düzeye yükseltmeye çalışmaktadır. Sosyalist eğitimin alanı içinde yalnızca politika değil, fakat aynı zamanda bilim, tarih, felsefe, edebiyat, sinema, müzik, güzel sanatlar ve kültürün bütün alanları da yer almaktadır. İşçi sınıfının saflarında sosyalist bilinci geliştirme konusunda SEP’in elindeki en önemli araç *Dünya Sosyalist Web Sitesi*’dir [www.wsws.org]. Dünyadaki siyasi ve ekonomik gelişmeleri günlük olarak tahlil etmesiyle, kapitalizmin toplumsal gerçeklerini teşhir etmesiyle, işçi mücadelelerinden verdiği haberlerle, kültürle ilgili yaşamsal sorunlar üzerine yorumlarıyla, tarihsel ve siyasi temalar üzerinde yürüttüğü tartışmalarla ve devrimci strateji, taktik ve pratik konularında kritik önem taşıyan konuları incelemesiyle, DSWS çağdaş dünya Marksist hareketinin örülmesinde belirleyici bir rol oynamaktadır.

Devrimci Strateji ve Geçiş Talepleri

37. Dördüncü Enternasyonal’in Uluslararası Komitesi ile siyasi dayanışma içinde olan Sosyalist Eşitlik Partisi’nin stratejik amacı işçi sınıfını eğitmek ve kapitalizme karşı devrimci mücadeleye hazırlamak, işçilerin iktidarını kurmak ve sosyalist bir toplum yaratmaktır. Amacımız kapitalizmi reform etmek değil, onu devirmektir. Ancak bu amaca ulaşmak, geniş işçi kitlelerinin yaşam koşullarına en dikkatli ve ayrıntılı bir biçimde eğilmeyi ve onların ihtiyaçlarına hitap eden talepleri formüle etmeyi gerektirmektedir. SEP, pratikte sosyalist devrim perspektifi ile işçi sınıfının içinde yer aldığı somut mücadeleler arasında bir bağın kurulması gerektiğini kabul etmektedir. Lev Trotskiy tarafından *Geçiş Programı*’nda savunulan yaklaşım bu çabasında SEP’e kılavuzluk etmektedir: Trotskiy, “Kitlelere günlük mücadele süreci içinde bugünkü taleplerle devrimin sosyalist programı arasındaki köprüyü kurmaları için yardımcı olmak gerekiyor. Bu köprü, günün koşulları ve işçi sınıfının geniş kesimlerinin bugünkü bilincinden hareket eden bir geçiş talepleri sistemini kapsamalı, değişmez bir biçimde tek bir sonuca varmalıdır: iktidarın proletarya tarafından fethedilmesi,” diye yazmıştı.

38. Bu tür talepler herkese iş, kaliteli sağlık hizmetlerine ve eğitime sınırsız erişim, insanca barınma olanağı sağlanmasını, cebri icraların ve tahliyelerin iptalini, ücretlerin enflasyona paralel bir biçimde otomatik olarak ayarlanmasını, işyerinin demokratikleştirilmesini, şirketlerin ve finansal kuruluşların mali kayıtlarının halk tarafından serbestçe denetlenmesini, yöneticilerin maaşlarına sınırlamalar getirilmesini, herhangi bir ücret kaybı olmadan çalışma sürelerinin azaltılmasını, gerçek anlamda artan oranlı bir gelir vergisinin ve miras yoluyla büyük boyutlu servet aktarımına önemli sınırlamaların uygulamaya konulmasını, ulusal ve küresel ekonomi için yaşamsal

önem taşıyan büyük şirketlerin kamulaştırılmasını ve işçilerin demokratik denetiminin kurulmasını, “gönüllü” ulusal ordunun lağvedilmesini ve yetkisinin, işçi sınıfı tarafından kontrol edilen ve subayların seçimle göreve geldiği halk milislerine devredilmesini ve demokratik ve sosyal olarak faydalı nitelikteki diğer talepleri içerir.

39. Geçiş talepleri, sosyalist bilinci geliştirmeye yönelik daha geniş bir kampanyanın parçası oldukları ölçüde, işçi sınıfının siyasi olarak seferber edilmesinde önemli bir rol oynayacaklardır. *Geçiş Programı*, uygun siyasi bağlam ya da daha geniş siyasi amaçlara gönderme olmaksızın, içinden kimi taleplerin seçilip alındığı *alakart* bir menü değildir. *Geçiş Programı* sosyalizme bir köprü olarak hizmet edecekse, varış yeri işçi sınıfından bir sır olarak saklanamaz.

İşçi Sınıfı ve Sosyalist Devrim

40. SEP'in çalışmaları, temelleri gelişkin bilimsel teori ve zengin tarihsel deneyimde olan, işçi sınıfının devrimci rolü ve yazgısına duyulan sarsılmaz bir özgüvenle aşılanmıştır. Ancak sosyalist devrimin zaferi işçilerin bilinçli mücadelelerine bağlıdır. İşçi sınıfının kurtuluşu son tahlilde işçi sınıfının kendi görevidir. Engels'in son derece iyi bir biçimde ifade ettiği gibi: “Toplumsal örgütlenmede tam bir dönüşümün söz konusu olduğu yerde, kitlelerin bizzat bu dönüşüme dâhil olmaları, neyin söz konusu olduğunu, bedenleri ve ruhlarıyla ne için savaş verdiklerini önceden kavramış olmaları gerekir.” Dolayısıyla, sosyalizm yalnızca işçiler onu istediği zaman kurulabilir ve diğer taraftan, kriz içindeki kapitalizmin darbeleri altında bu karar verildiğinde, yeryüzünde Amerikan işçilerini dünya sosyalist devriminin öncüsü içinde yerini almaktan alıkoyabilecek hiçbir güç yoktur.

Sosyalist Eşitlik Partisi
www.social equality.com
E-posta: sep@socialequality.com

Dünya Sosyalist Web Sitesi'ni okuyun
www.wsws.org